

Arrest

nr. 335 138 van 29 oktober 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
Maurice Van Meenenplein 14/6
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 13 maart 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 juli 2025.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. MEESEN *loco* advocaat G. JORDENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij, die verklaart van Gaza afkomstig te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 27 februari 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekende partij in Griekenland op 14 september 2022 een verzoek om internationale bescherming in Griekenland heeft ingediend. Op 14 oktober 2022 werd ze erkend als

vluchteling in Griekenland. Haar Griekse verblijfsvergunning is geldig van 14 oktober 2022 tot en met 13 oktober 2025 (Zie “Cedoca, aanvraag derde landen” in het administratief dossier).

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, *gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a.*, pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden van begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat deze begunstigden, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch zullen worden geconfronteerd met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan. De situatie is niet van die aard te zijn dat elke statushouder zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevindt, die het onmogelijk maakt om in zijn of haar elementaire levensbehoeften te voorzien. Dit neemt niet weg dat er in Griekenland sprake is van een zeer precarie situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De verzoekende partij verklaart op de DVZ dat ze lijdt aan astma (verklaring DVZ, vraag 33 en bijkomende vragen M-status Griekenland). Uit de verschillende documenten die ze toevoegt blijkt dat ze inderdaad te kampen heeft met astma, een tekort aan adem en een terugkerende hoest. Er wordt ook beschreven dat ze een allergie heeft voor pollen, bloemen, gras, parfums, sprays en verf (Zie medische documenten in het administratief dossier). Uit deze documenten kan echter niet blijken dat de verzoekende partij omwille van deze problemen niet in staat is om in haar levensonderhoud te voorzien en haar rechten er doen gelden waardoor ze bij een terugkeer naar Griekenland in een toestand van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Haar astma en allergieën kunnen dan ook niet beschouwd worden als een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de Europese rechtspraak. De verzoekende partij voegt ook een document toe die haar psychologische toestand moet aantonen. Hieruit blijkt dat ze een ernstige depressie heeft met epileptische aanvallen. Ze heeft te kampen met lethargie, een verlies van energie, pessimisme, wanhoop, hyperventilatie, verdriet, een verlies van concentratie en afleiding, een verlies van plezier, slaap- en eetstoornissen, een gewichtsstoornis, prikkelbaarheid, huilbuien, een neiging tot isolatie, nervositeit en angst. Uit dit document kan echter niet blijken dat de verzoekende partij ondanks deze problemen niet in staat is om in haar levensonderhoud te voorzien waardoor ze bij een terugkeer naar Griekenland in een toestand van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Haar verwijzing naar een algemeen rapport en een arrest van de Raad waarmee ze wil aantonen dat Palestijnen, omwille van de huidige gebeurtenissen in Gaza, bijzonder kwetsbaar zijn, kan niet overtuigen. Hoewel kan worden aangenomen dat de huidige toestand in Gaza een invloed kan hebben op het mentale welzijn van personen die uit deze regio afkomstig zijn, toont dit niet aan deze personen en dus ook de verzoekende partij, over een bijzondere kwetsbaarheid beschikken in de zin van de relevante Europese rechtspraak. Het is aan de verzoeker om internationale bescherming om concrete elementen aan te brengen waaruit zou kunnen blijken dat ze omwille van een medische of psychologische kwetsbaarheid niet in haar levensonderhoud kan voorzien en er haar rechten doen gelden, waardoor ze bij een terugkeer in een toestand van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Het arrest en rapport hebben immers geen betrekking op haar persoon. Ze kan hier dan ook niet in concreto mee aannemelijk maken dat ze omwille van de problemen in Gaza, over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt in de zin van relevante Europese rechtspraak. Waar ze verwijst naar een arrest van de Raad moet er aan worden herinnerd de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht en dat ieder dossier individueel wordt beoordeeld.

Haar verschillende psychische problemen kunnen dan ook niet beschouwd worden als een bijzondere kwetsbaarheid zoals bepaald in de relevante Europese rechtspraak.

In de mate dat ze bij een terugkeer naar Griekenland verder nood zal hebben aan medische opvolging, toont ze niet aan dat ze in Griekenland geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde medische en/of psychologische ondersteuning. Zo is ze in het bezit van een geldige verblijfstitel en toont zij geenszins aan dat zij, om redenen voorzien in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in Griekenland geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg.

In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Griekenland een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg en sociale bescherming, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Griekenland zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Evenmin houdt zulk kwaliteitsverschil verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt immers voor de Griekse onderdanen. Bovendien hebben personen die internationale bescherming genieten, recht op een ziektekostenverzekering onder de voorwaarden die de wet aan Griekse burgers stelt. Het komt de verzoekende partij toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat zij haar rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland en zij, zoals in casu aangevoerd, als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. De verzoekende partij slaagt hier echter niet in. De verzoekende partij toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat zij in Griekenland, dit mogelijks met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zal hebben tot of kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg.

Waar de verzoekende partij in haar verklaringen verwijst naar een gebrek aan medische verzorging of een gebrek tot toegang tot medische verzorging, heeft de commissaris-generaal terecht gesteld in de bestreden beslissing dat ze tegenstrijdig is over de medische verzorging die ze in Griekenland ontving. Zo verklaart ze dat ze voor haar erkenning als vluchteling twee maal naar een ziekenhuis ging en daar een gratis behandeling ontving (Bijkomende vragen M-status Griekenland). Ze verklaarde verder dat ze meermaals naar de dokter ging maar moest betalen voor haar behandeling (vragenlijst CGVS, vraag 5). Hieruit kan dus niet blijken dat ze geen toegang had tot de medische diensten in Griekenland.

Waar de verzoekende partij verwijst naar het feit dat de commissaris-generaal zich niet kan baseren op deze tegenstrijdigheden daar de commissaris-generaal haar niet met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd heeft en daarmee artikel 17, § 2 van het KB CGVS heeft geschonden, kan ze niet worden gevolgd. Dit artikel bepaalt dat: "Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren." Deze bepaling voorziet slechts in de verplichting om een verzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen of met het gegeven dat er relevante elementen ontbreken, wanneer de ambtenaar dit tijdens het gehoor vaststelt. Het vaststellen van tegenstrijdigheden tijdens het gehoor zelf is echter niet steeds mogelijk. De ambtenaar is daarom niet verplicht om de verzoeker om internationale bescherming op te roepen voor een nieuw gehoor teneinde hem te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zijn gekomen. De ambtenaar dient de verzoeker van internationale bescherming eveneens in de gelegenheid te stellen om een bevredigende verklaring te geven omtrent het ontbreken van relevante elementen ter staving van zijn relaas. De ambtenaar heeft slechts de verplichting om de verzoeker van internationale bescherming te confronteren met het gegeven dat er relevante elementen ontbreken, wanneer hij dit tijdens het gehoor vaststelt. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of op grond van de vaststelling dat een relevant element ter staving van de aanvraag ontbreekt en waarmee de verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd (Verslag aan de Koning, BS 11 juli 2018, p. 55412). Verder heeft de verzoekende partij door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheden en heeft zij de mogelijkheid gehad om hierop te reageren door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad, zodat het uiteindelijk doel van artikel 17, § 2 het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt. De verzoekende partij laat echter na de nodige toelichtingen te geven omtrent deze tegenstrijdigheden noch doet ze enige moeite om deze tegenstrijdigheden te verklaren. Bovendien schrijft geen enkele rechtsregel voor dat de commissaris-generaal de verzoekende partij vooraf moet confronteren met de elementen op grond waarvan de bestreden beslissing zal worden genomen, noch een sanctie voorziet in geval werd nagelaten de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd. Een schending van de rechten van verdediging en tegenspraak blijkt dan ook niet. De verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat er sprake is van een onjuiste interpretatie van de verklaringen door de commissaris-generaal.

De verzoekende partij tracht haar verklaringen op de DVZ te verklaren door te stellen het gehoor bij de DVZ vaak moeilijk, slecht en slordig verloopt. De verzoekende partij verklaart echter dat ze geen opmerkingen heeft over haar gehoor bij DVZ (NPO, p.6). Het loutere feit dat de verzoekende partij tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd bijgestaan door een advocaat, betekent niet dat haar verklaringen tijdens dit interview niet zouden mogen meegenomen worden in de beoordeling van haar nood aan internationale bescherming. Er bestaat immers geen enkele verplichting voor de Dienst Vreemdelingenzaken om tijdens het interview een advocaat voor de verzoekende partij te voorzien. Het komt aan de verzoekende partij zelf toe om op diligente wijze haar eigen verdediging te organiseren. Het loutere feit dat er tijdens dit interview geen advocaat aanwezig was doet voor het overige geen afbreuk aan het bestaan van haar verklaringen zoals afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken. In het verzoekschrift doet ze verder ook geen moeite om deze tegenstrijdige verklaringen te verduidelijken of op te helderen. Des te meer omdat het betrekking heeft op een kernelement uit haar vluchtrelaas. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing dan ook terecht dat ze niet dezelfde feiten vermeld op de DVZ en tijdens het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar vluchtmotieven.

Bijgevolg liggen er geen overtuigende elementen voor waaruit zou blijken dat de verzoekende partij omwille van haar gezondheidstoestand over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, zodat er een ernstig risico is dat zij bij terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

5. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Griekenland op 14 september 2022 een verzoek om internationale bescherming in Griekenland heeft ingediend. Op 14 oktober 2022 werd ze erkend als vluchteling in Griekenland. Haar Griekse verblijfsvergunning is geldig van 14 oktober 2022 tot en met 13 oktober 2025 (Zie "Cedoca, aanvraag derde landen" in het administratief dossier). Er zijn geen gegevens waaruit blijkt dat verzoekende partij deze beschermingsstatus niet meer zou genieten. De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet rust bij de commissaris-generaal. Eens hieraan is voldaan, wat in casu het geval is, komt het toe aan de verzoekende partij die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan te tonen dat zij niet (meer) op deze bescherming kan

rekenen. Verzoekende partij levert dit bewijs niet door in het verzoekschrift louter in twijfel te trekken dat er nog sprake zou zijn van bescherming.

6. Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van de verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen geenszins blijken uit de verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Uit haar verklaringen blijkt dat de verzoekende partij op 24 augustus 2022 aankwam in Griekenland (NPO, p.7), op 14 oktober 2022 werd ze erkend als vluchteling (Zie "Cedoca, aanvraag derde landen" in het administratief dossier) en ze op 16 februari 2023 haar Griekse verblijfsvergunning verkreeg (NPO, p.8). Ze is dan meteen vertrokken en kwam in België aan op 20 februari 2023 (NPO, p.10). De verzoekende partij heeft dus slechts vier maanden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland verbleven waarvan slechts enkele dagen als begunstigde van internationale bescherming met de vereiste verblijfsdocumenten. Uit een verblijf van een dergelijk korte periode kan de verzoekende partij onmogelijk haar conclusies trekken omtrent de mogelijkheden tot het verkrijgen van huisvesting, tewerkstelling en het leren van de landstaal en alzo een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen. Uit haar verklaringen blijkt dat de verzoekende partij steeds in staat was om huisvesting te vinden. Zo heeft ze twee maanden in een opvangcentrum verbleven in Samos (NPO, p.8-9) alvorens naar Kreta af te reizen en in de olijventeelt te werken (NPO, p.9). Ze verklaart daar in een schaphenhok te hebben geslapen maar snel onderdak te hebben gevonden in een kraakpand bij andere Palestijnen (NPO, p.9). De verzoekende partij toont echter niet aan dat ze beroep heeft gedaan op de Griekse overheid om haar te helpen bij het vinden van andere huisvesting. Het is echter de verantwoordelijkheid van de begunstigde van internationale bescherming om de rechten verbonden aan haar status af te dwingen bij de overheid die haar deze bescherming heeft gegeven. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. Ook wat betreft haar tewerkstelling toont ze niet aan dat ze enige poging heeft ondernomen om andere tewerkstelling te vinden via de Griekse overheid of via een arbeidsbureau. Ze stelt wel dat ze contact had met een internationale organisatie die huisvesting regelde en een toelage bezorgde om zelfstandig een woning te kunnen vinden (NPO, p.9). Deze melden haar echter dat ze haar enkel konden helpen indien ze over de vereiste verblijfsdocumenten kon beschikken (NPO, p.10). Ze stelt echter dat ze na het verkrijgen van haar documenten geen beroep meer heeft gedaan op deze organisatie (NPO, p.10). Hieruit blijkt dat de verzoekende partij, hoewel er wel degelijk mogelijkheden voor haar waren om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen, er zelf voor gekozen heeft om hier niet op in te gaan en Griekenland te verlaten. Ze heeft dus niet de van haar te verwachten stappen ondernomen om in Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen. In haar verklaringen kan voor het overige ook nergens worden gelezen dat ze enige moeite heeft gedaan om de Griekse taal te leren of enige andere inspanning heeft gedaan om zich te integreren in de Griekse samenleving. Op basis van bovenstaande de toont verzoekende partij niet aan dat zij ernstige pogingen ondernomen heeft om zich in Griekenland te integreren. Zij maakt dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoon. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Waar zij in haar verklaringen verwijst naar het feit dat zij slecht behandeld is geweest door de Griekse autoriteiten toen zij nog een verzoeker om internationale bescherming was, dient te worden opgemerkt dat dit op heden niet langer representatief is voor haar. Ze is op heden immers een begunstigde van internationale bescherming met de vereiste verblijfsdocumenten. Aan deze status zijn de nodige rechten een voordelen verbonden en het is haar verantwoordelijkheid om deze rechten af te dwingen bij de Griekse autoriteiten.

De verzoekende partij verklaart op de DVZ dat ze geen problemen had met de Griekse autoriteiten, medeburgers of van algemene aard in Griekenland (Zie vragenlijst CGVS, vraag 7). Ze brengt dan ook geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat ze in Griekenland, als begunstigde van internationale bescherming, racistisch behandeld zou zijn geweest waardoor ze niet in staat was om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen. Bovendien toont ze niet aan dat ze deze problemen ooit heeft aangekaart bij de Griekse autoriteiten en getracht heeft om bescherming bij de Griekse autoriteiten te bekomen tegen deze vermeende racistische behandeling.

Daar de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in Griekenland, dient haar verzoek om internationale bescherming ten aanzien van dit land te worden beoordeeld. Haar verwijzing naar de situatie in haar regio van herkomst, Palestina, is dan ook niet dienstig.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoonde dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

5. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

7. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking

overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Op 27 augustus 2025 maakt de verzoekende partij een aanvullende nota over aan de Raad. Zij voegt hierbij stukken die zij in haar nota benoemt als volgt:

- “ 1. Een psychologisch attest van 22.08.2025, opgesteld door de klinische psycholoog A. H.;*
- 2. Een attest van consultaties van dokter S. S. S., gedateerd op 20.08.2025;*
- 3. Een uittreksel uit zijn medisch dossier, gedateerd op 22.08.2025.”*

4.2. In het proces-verbaal van terechtzitting van 28 augustus 2025 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1823 legt de eed af en tolkt Arabisch

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP wijst op de dakloosheid, de uitbuiting, geweld en gebrek aan medische zorgen, zonder perspectief als verklaring voor haar huidige kwetsbaarheid. In de beschikking van de Raad wordt gesteld dat ze niet zo kwetsbaar is maar het tegendeel wordt aangegeven met de neergelegde AN en de nieuwe stukken met een geactualiseerd psychologisch attest waarbij verzekerd wordt de noodzakelijke therapie verder te zetten gezien een onderbreking de toestand enkel kan verergeren en haar autonomie verder aantast.

Zij heeft astma en maagproblemen waarvoor medische opvolging nodig is. Ze is ernstig kwetsbaar, in België krijgt ze medische en psychologische behandeling die dient verdergezet te worden, een terugsturen naar Griekenland betekent enkel een verergering en geeft aanleiding tot een toestand van verregaande deprivatie met achteruitgang van de gezondheidstoestand. Ze heeft een gezin in Gaza waar de situatie onhoudbaar is, neemt hier medicatie om het te kunnen volhouden. Anderzijds stelt zij zeker niet zoveel medicatie te willen nemen, ze wijst erop dat haar kinderen droge bladeren eten, dank zij haar werk onderhoudt zij haar gezin, ze is zeer verdrietig.”

5.1. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in Griekenland. Zij heeft er op 14 september 2022 een verzoek om internationale bescherming ingediend en op 14 oktober 2022 werd ze erkend als vluchteling in Griekenland. Haar Griekse verblijfsvergunning is geldig van 14 oktober 2022 tot en met 13 oktober 2025 (administratief dossier, deel 7, “Cedoca, aanvraag derde landen”).

5.2. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt echter ook dat zij in Griekenland niet over een actieve AMKA beschikt (administratief dossier, deel 5, notities van het persoonlijk onderhoud (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat), p. 19 en 20).

De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift en in haar aanvullende nota dat de toegang tot de gezondheidszorg voor vluchtelingen in Griekenland ernstig wordt belemmerd door administratieve en institutionele obstakels. Deze toegang hangt samen met het al dan niet hebben van een AMKA. De verzoekende partij zet uiteen dat het feit dat zij hierover niet beschikt er mede voor zal zorgen dat zij bij terugkeer naar Griekenland in een precaire situatie terecht zal komen en niet zal kunnen genieten van de sociale, medische en psychologische zorgen die zij manifest nodig heeft.

De verzoekende partij verwijst in dit kader onder andere naar het “*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*” van het Ministerie van Buitenlandse zaken van Nederland waaruit onder meer blijkt dat de publieke gezondheidszorg in Griekenland onder grote druk staat en het ontbreekt aan capaciteit

en middelen om alle gezondheidsdiensten te kunnen dekken. Hierdoor wordt in de praktijk de toegang tot de gezondheidszorg voortdurend belemmerd. Vooral gespecialiseerde zorg was moeilijk te verkrijgen en de toegang tot de gezondheidszorg voor statushouders werd beperkt door het gebrek aan tolken en culturele bemiddelaars in de meeste openbare gezondheidszorginstellingen, zoals in ziekenhuizen. Ook discriminatie tegenover asielzoekers en statushouders zou de toegang tot de gezondheidszorg beperken. Tevens blijkt uit deze informatie dat ook de vertraging in de uitgifte of (her)activatie van de AMKA bijdroeg aan verslechterde toegang. Zonder actieve AMKA blijven statushouders toegang behouden tot medicijnen indien ze worden voorgeschreven door artsen in publieke gezondheidsinstanties, maar ze hebben geen gratis toegang meer tot de publieke gezondheidszorg (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"* van het Ministerie van Buitenlandse zaken van Nederland, 3 september 2024, p. 50 en 51).

Voorts benadrukt de verzoekende partij in haar verzoekschrift en in haar aanvullende nota dat het uiterst moeilijk is een AMKA te verkrijgen en te activeren. Het activeren van een AMKA gebeurt niet automatisch. Onder meer een bewijs van tewerkstelling is hiervoor vereist. Als gevolg hiervan kunnen vluchtelingen die geen legale baan hebben gevonden geen actieve AMKA krijgen. Daardoor worden begunstigden van internationale bescherming, inclusief kwetsbare personen, volledig uitgesloten van gezondheidszorg en sociale voorzieningen. De verzoekende partij verwijst in dit kader naar de klachten gebundeld in *"Vrije vertaling, Joint Letter: Safeguarding Social Rights for International Protection Beneficiaries in Greece, 16 19 juli 2024, beschikbaar op <https://www.equallegalaid.org/joint-letter-safeguarding-social-rights-for-international-protection-beneficiaries-in-greece/>."*

Haar situatie illustreert perfect hoe vluchtelingen worden uitgesloten van de gezondheidszorg, zo stelt de verzoekende partij. Zij werd, ondanks haar dringende medische behoeften, geweigerd voor essentiële medische zorg simpelweg omdat zij geen geldige AMKA had en geen privéconsultatie kon betalen. Ook ter terechtzitting benadrukt de verzoekende partij vooral haar psychologische en medische kwetsbaarheid en het gebrek aan toegang tot de gezondheidszorg bij een terugkeer naar Griekenland. Zij legt hieromtrent meerdere attesten en medische documenten neer waaruit blijkt dat zij op heden in België psychologisch opgevolgd wordt en dat zij bepaalde medicatie neemt. In het meest recente attest van 22 augustus 2025 stelt klinisch psycholoog A. H. dat tijdens de psychologische opvolging van de verzoekende partij de vastgestelde klinische elementen ondubbelzinnig wijzen op de aanwezigheid van een complex trauma met een angst-depressief beeld. Tevens wordt gewezen op het dwingende en noodzakelijke karakter van deze zorg.

Gelet op het voorgaande wijzigt de Raad zijn standpunt geformuleerd in de beschikking.

Er kan immers in deze stand van zaken niet worden uitgesloten dat verzoekende partij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, kan terechtkomen in een toestand van achterstelling die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest.

De situatie van verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland dient bijgevolg nader en naar behoren te worden geanalyseerd.

5.3. In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder dat wordt overgegaan tot bijkomende onderzoeksmaatregelen.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 februari 2025 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS,

M. DENYS,

De griffier,

kamervoorzitter,

griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS